

Szám.

ni. —
szám-
t kell
emet;
irosra
etelem
ánka.
az ég
karod,
ha a
rejt-
y van,
Lap-
okból
égkép
-hiva-
399-re
lehet
l. Az
érdés
yszer
wen-
üze-
jövő

pesti
évi
ara-
udo-
akik
hező
meg
etet
-sok
yka
bele-
ybá-
táté-
fris
hez

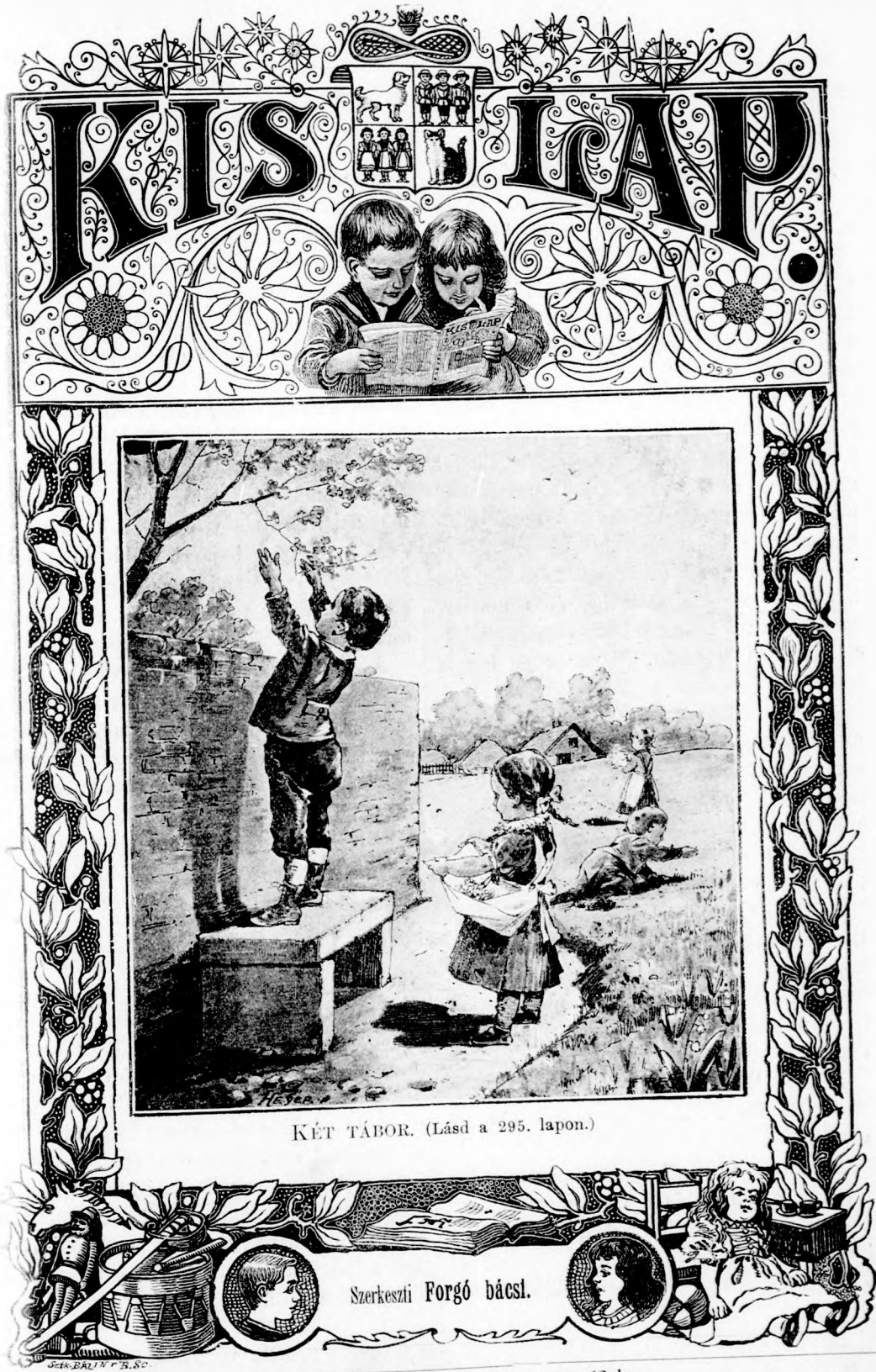
ásy

KIS HATAP

KÉT TÁBOR. (Lásd a 295. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIV. köt. 19. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898 május 8-án.

JÉG HÁTÁN AZ ŐS-ERDŐBEN.

— Elbeszélés számos képpel. —

Az »Omas és Lalla« szerzőjétől.

(Folytatás.)

NAGY mester a veszedelem. Még a lusta embert is iziben megtanítja a gyors cselekvésre. Hát még olyan élénk eszü fiut, amilyen Tom volt!

Mikor Tom látta, hogy az eddigi módon már csak néhány perczig tarthatja magától távol az ellenségeit: bizony megdobbant egy kicsit a szive, de azért fürkészőleg nézett gyorsan körül és a következő pillanatban már fölkaczagott.

— De kár volt eddig is vesződnöm! No, hát csak furakodjatok be, éhes bestiák, aztán lássatok utána, milyen vacsorát találtok Gordon bácsinál. Mert az én beceses husocskámban nem kopik a fogatok!

Még egy nagyot ütött a tüzes hasákkal az egyik farkasnak is, a másíknak is az orrára, aztán ott termett a létránál, mely a szobának erkélyszerű emeletes részéhez volt támasztva. Gyorsan fölment az emeletre és ott megkönnyülten lélekzett föl. Itt már igazán bátorságban volt.

— Az a Gordon bácsi mégis csak tapasztalt öreg vadász . . . Soh'sem hittem volna, hogy ennek a furcsa erkélynek igazán hasznos czélja lehet. Ő pedig bizonyosan épp ilyen forma baj esetére építette így. Okos ember! . . .

Hirtelen homlokon ütötte magát.

— De én . . . no én ugyan oktondi vagyok!

Az jutott eszébe, hogy felhozhatta volna magával a puskát és a lőszerszámot.

— Mily nagyszerűen puffoghattam volna innen a magasból azokra a bestiákra! Talán még nem késő, még lemehetek.

Rátette a lábát a létrára, de gyorsan vissza is kapta. Mert az egyik farkas épp ekkor furakodott végkép keresztül az ablakon és ugrott be a szobába, hol éhesen, szaglálózva nyargalt körül és észre vette, amint Tom vissza kapta a lábát a létráról. Az ordas rögtön ott termett a létra fővében.

— Tessék fölsétálni, ordas ur! szólt Tom nevetve.

Kutyát meg lehet rá tanítani, hogy létrán föl tudjon kapaszkodni, de külön gyakorlat nélkül az eb és a vele egy fajta négylábu állatok nagyon bajosan boldogul a létra fokain, nem úgy mint az ügyes macskafélék. Tom jól tudta ezt, azért invitálta oly szívesen a farkast.

A fenevad azonban nem vette tréfára a dolgot s alkalmasint úgy gondolkozott, hogy jó vacsora kedvéért kissé szokatlan kapaszkodást is végezhet. Megindult tehát a létrán fölfelé (Lásd a képet a 292. lapon.) de csak a második fokig jutott hiba nélkül; a harmadik létrafoknál megcsuszott a lába s keményen oda vágódott a feje; majd meg a hátsó lábával lépett rosszul s lebukfenczezett a földre.

— Ez mulatságos! szólt Tom nevetve. Kezdjed újra, farkas koma!

Az ordas meg is tette. Most még óvatossabban rakosgatta a lábait és szerencsésen föl is jutott a létra negyedik fokára,

— Ohó! Még el találnál bizakodni, barátocskám! szólt Tom oda fönn.

A farkas alig ha tudta, mi történt vele . . . csak azt érezte, hogy hirtelen fordul vele a világ s ő hanyatt zuhan le földre. Tom tudni illik ott fönn megfogta a létra végét és gyorsan fordított rajta egyet.

Tom
a farkas
ditott
találta
üvöltött
inkább

— Cs

Ha ked

De a

Valami

Tom ez

rodott

merően

fogait

szedve

Vald

telen,

szándé

a létra

rott, a

fölkap

fokon.

idején

rencsé

rát és

farkas

Mos

ságosr

—

csakú

kám,

Nem

Ho

letet,

létrát

A szo

létra,

Arra

sokái

tette

Tom nagyon mulatságosnak találta, hogy a farkas oly nagyot hemperedett a fölfordított létráról; de az ordas persze nem találta a dolgot mulatságosnak. Nagyot üvöltött, hanem azért még sem tágitott; inkább rögtön vissza tért a létrához.

— Csak rajta, farkas koma! kiáltá a fiu. Ha kedved telik a játékban, én nem bánom.

De a farkas nem indult föl a létrán. Valami egyeben törhette a fejét, csak hogy Tom ezt nem sejtette. A fenevad lekuporodott a létra tövébe s onnan pár perczig merően bámult fölfelé, villogó szemmel, fogait vicsoritva s lábait olyan formán szedve maga alá, mintha ugrásra készülne.

Valóban ez is volt a terve. Nagy hirtelen, mielőtt Tom kitalálhatta volna a szándékát, magasra szökkent a farkas és a létrának több mint kétharmadán fölugrott, aztán nagy gyorsasággal iparkodott fölkapaszkodni a még hátra levő néhány fokon. És talán sikerült volna is, ha Tom idején föl nem ocsúdik meglepetéséből. Szerencsére a fiu még idején megkapta a létrát és hirtelen fordított rajta, úgy hogy a farkas megint csak lezuhant.

Most meg már Tom nem találta mulatságosnak a játékot.

— Semmiházi bestiája, utoljára még csakugyan fölkapaszkodnál! Ohó, barátocskám, tágasabb oda lenn, maradj csak ott! Nem a te számodra készült ez a létra.

Hogy a farkas ne ismételhessen a kísérletet, Tom föl akarta huzni magához a létrát; ezzel azonban sehogysem boldogult. A szoba mennyezete nagyon közel volt, s a létra, amint fölfelé huzta, bele ütközött. Arra meg nehéz volt, hogy a levegőben sokáig lebegve tartsa; végre is vissza eresztette tehát a földre, bizva magában, hogy

kellő szemességgel mindig lerázhatja a farkast a létráról.

Mialatt a létra felhuzásával vesződött, még két farkas hatolt be a szobába, úgy hogy most már három éhes fenevad ugrándozott a létra lábánál. Tom most már ismét kevésbé bátorságosnak találta helyzetét, mert az első farkas előbbi nagy ugrása azt mutatta, hogy végre is nem egészen lehetetlen följutniok. A következő perczen pedig ugyancsak meghökkenve tapasztalta, hogy aggodalma nem alaptalan.

Az egyik farkas ugyanis, a többinél ügyesebb és furfangosabb, rálépett a társa hátára és onnan ugrott föl. Majdnem a létra legfelsőbb fokára jutott; jól megfogózott és szaporán igyekezett följutni az emeletre. Már csak egyet-kettőt kellett lépnie.

Tom gyorsan megfogta a létrát, hogy fordítson rajta. De a létra . . . nem mozdult.

— A gézenguzok! Azok ott lenn fogják, tartják! gondolá elképedve.

Hogy a lenn maradt két farkas ilyen fortélyos cselet gondolt volna ki, azt persze csak a megszeppent fiu hitte; annyi esze nincs a farkasnak. Csak az történt, hogy az a két farkas ott lenn véletlenül épp akkor szintén egész sulyával ránehezedett a létrára, Tom tehát nem birt vele. A következő pillanatban már talán birt volna, de hirtelenében annyira megijedt, hogy eleresztette a létrát és más módról gondolkozott, hogy a közeledő ordast vissza verje.

Nem sokat válogathatott. Semmiféle fegyver sem volt a keze ügyében s ha találhatott volna is valamit ott fönn az öreg vadász sokféle holmija közt, nem ért ám rá a keresgélésre. Elszántan megállt tehát

és várta, hogy a farkas egészen az erkély magasságáig jussen a fejével.

Ez nagyon rövid idő alatt meg is történt. Az ordas tágra nyitott szájjal kapaszkodott egyre följebb és bizonyosan örvendezett már, hogy anynyi fáradság után végre hozzá jut a vacsorához; de Tom ekkor a sarkával hirtelen és teljes erővel fejbe rugta, úgy hogy a farkas fájdalmas vonítással bukott hátra és egészen a szoba közepéig gurult, a másik kettő pedig szintén mintegy meghökkenve hátrált a létrától.

Ez a roham is vissza volt tehát verve; de Tomnak . . . MEGINDULT A LÉTRÁN FÖLFELE. (Lásd a 290. lapon.) láthatták, hogy a létra-játékot folytassa ellenségeivel.

— Ez a gézengúz már nagyon is közel

jutott. Okvetlenül el köll az utjokból vennem ezt a létrát.

Megfogta a létrát és újra huzni kezdte fölfelé. Az egyik farkas, látván a létra emelkedését, bele fogózott, talán abban a hiszemben, hogy így ő is följut. Persze nagyot csalódott, mert Tom gyors fordítással megint lerázta, aztán szaporán huzta följebb a létrát, mielőtt a fene-vadak valamelyike újra bele kapaszkodott volna. Amint a létra felső vége ismét bele ütközött a mennyezetbe, Tom megfogta közepén a létrát, víz-szintesen hajlította, aztán hátra lépve, maga elé az erkélyre fektette le.

— Így ni, barátocskáim. Most már azt kell megpróbálnotok, föl tudtok-e ide ugrani.

Ezt a farkasok egyszer-kétszer meg is próbálták, de maguk is beláthatták, hogy

akkorát nem bírnak ugrani; tehát abba hagyták. Tom most már végre igazán teljes bátorságban tudta magát.

— No
szólt na
ségben
ő belöle

Eddig
delem m
gondolj
elszakad
füt-e a
már el

Tom
hogy ke

— M
ház elő

Az e
nak eg
kibajol
hogy a
farkas
bik rés
modott

Ha
talanít

— No, ugyan megszorogattak a bestiák! szólt nagyot fujva. De itt most már békeségben maradhatok. Hanem Bob?! Mi lett ő belőle?

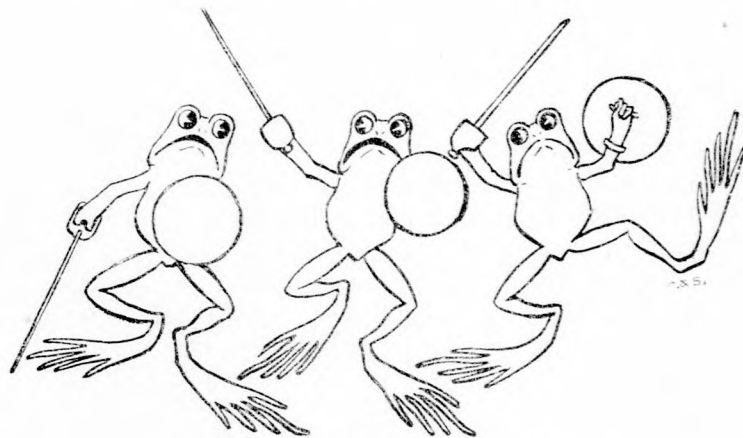
Eddig az egymást érő uj meg uj veszedelem miatt rá sem ért, hogy pajtására gondoljon, kitől keserves kénytelenségből elszakadt. Hová lett Bob? Még most is fut-e a jégen? Birja-e még? Vagy talán már el is érte az éhes farka?

Tom megborzadt. Nem akarta elhinni, hogy kedves pajtását már széjjel téphették

az ordasok. Talán kimenekült a partra és fölkapaszkodott egy fára.

— Csak ide ne akarjon menekülni . . . borzasztó volna, ha a jégről szerencsésen megmenekülve, azt hinné, hogy ide jó helyre jön . . . Persze nem gyaníthatja, hogy az ordasok ostrom alá fogták a házat, sőt be is jutottak a szobába . . .

Majd ismét az jutott eszébe, hogy hát ha a farkas-csorda mind ide sereglett? Akkor Bob szerencsésen elmenekülhetett. De ez mégsem valószínű.

VITÉZI HADJÁRAT. (Lásd a 294. lapon.)

— Meg nézem, sokan vannak-e itt a ház előtt?

Az erkély magasságában is volt a háznak egy kis ablaka. Tom kinyitotta és kibajolt. A fényes holdvilágnál jól láthatta, hogy a ház előtt csak három vagy négy farkas bolyg ide-oda. Tehát csak a kisebbik rész jött ide, a többi Bob után iramodott!...

Ha a Bob miatti aggodalom nem nyugtalanítja, akkor Tom most már egyelőre

bele törődött volna az állapotába. Hiszen Gordon bácsi majd csak haza jön és ránczba szedi ezeket a hivatlan vendégeket.

Tom, miután meggyőződött, hogy Bob nem közeledik a folyó felől s nem is látható: bezárta az ablakot és azt nézegette, mit mivel az a három farkas ott lenn a szobában? Az egyik a szoba közepén ült és sóváran nézett föl hozzája; a másik kettő, belátván, hogy sovár pillantásokból

jóllakni nem lehet, a padlóra terített medvebőrt tépte-szaggatta.

— Nem igen akad ott nyelni való, farkas uraimék! szólt Tom nevetve. Régen volt az, hogy hus is volt az alatt. Ne rontsátok a fogatokat!

Nem való-szinü, hogy az ordasok követni akarták volna ezt a jó tanácsot, de az bizonyos, hogy egyszerre csak abba hagyták a száraz bőr marcangolását és fülelni kezdtek. A harmadik is, elfordítva tekintetét Tomról, hirtelen az ablak felé nézett, mint társai.

— Ugyan mit szimatolnak? szólt Tom. Talán... ó!... talán Bob közeledik... a szerencsétlen! Kiáltok neki, hogy fusson innen, mielőtt a farkasok észre veszik.

Még azonban meg sem mozdulhatott, mikor halk zörgés hallatszott az egyik ablakból és puska-cső nyult be a szobába. A következő pillanatban lövés dördült s az egyik farkas holtan rogyott össze. A másik kettő rémülten ugrált ide-oda, szeretett volna menekülni, de nem volt hova, merre. Az első lövést csakhamar követte a második, aztán a harmadik... s a három farkasnak vége volt.

Ekkor aztán Gordon bácsi feje jelent meg az ablakban s a hangja hallatszott:

— Így ni! Most már lejöhetsz. Nyisd ki az ajtót! (Folytatása következik.)

VITÉZI HADJÁRAT.

(Képpel a 293. lapon.)

— UTÁNAM, vitézek! Semmisítsük meg a gonosz ellenséget!

— Rajta, rajta! Halál a gonoszra! Eplusztitjuk, vagy elveszünk!

— Így van jól, bátor vitézek! Harcolni fogunk mind halálig!

— Mind halálig! Egy életünk egy halálunk, soha meg nem retirálunk!

És megindultak a vitézek, villogatva kardjukat, boszura szomjasan döngetve pajzsukat. Jaj az ellenségnek, aki utjokba akad! De ideje is, hogy elbánjanak vele, mert ha még sokáig így tart a baj, elpusztul a virágzó Békaország ott a nagy tóban. Már most is nagy a gyász és siralom és napról napra növekedik.

Hogy is ne? Alig hogy kitavaszkodott és Brekeke főfő-karnagy vezetése mellett megkezdik a bűbajos esti hangversenyeket, már kezdődött a veszedelem. Megérkezett az a veszedelmes kétlábu óriás, a gólya és naponként ellátogatott a tó partjára. A hányszor pedig ott járt, mind annyiszor az lett belőle, hogy estére hiányzott az énekkar két-károm jeles tagja, nem is tért soha többé vissza.

— A gólya kapta be! Megette, fölfalta! Ó, szörnyűség! Ó, rettentő siralom!

Sirtak-ríttak, szomorkodtak; össze ültek nagy tanácsba, hogy mitevők legyenek. Az volt a legelső indítvány, hogy deputáció kérje meg a gólyát, ne üldözze a békességes béka-népet, mely barátságban akar élni az egész világgal, az igen tisztelt Gólya urral is.

— Nagyon helyes! Válaszszuk meg a küldöttséget azonnal.

Itt azonban egy kis akadály merült föl. Senki sem akarta elvállalni a megtisztelő megbízást, hogy küldöttségbe menjen a gólyához.

— Csiklandós história! dörmögte egyik is, másik is. Azt beszélük, hogy Gólya urnak furesa szokása van... mikor magunk-forma vendége érkezik, rögtön lakomát csap, de úgy, hogy megeszi a vendéget.

Alaposan meghányván-vetvén a dolgot, hogy béke-követséggel nem lehet elhárítani a veszedelmet.

— Akkor hát legyen háboru! kiálták az elkeseredett béka-fiak. Szálljunk vitézül szembe az ellenséggel!

— Jeles beszéd, nemes elhatározás! szólt az elnöki székben Brekeke. Én magam állok a vitézek élére és meglássátok, győzni fogunk. Mert ő hatalmas óriás ugyan, de mi sokan vagyunk.

— Ó jó! Nagyon sokan vagyunk!
 — És vitézek vagyunk.
 — Hősök leszünk!
 — Békahon nyugodt lehet, vitéz fiai elpusztítják az ősi ellenséget.
 — El! Felnyársaljuk, szét aprítjuk!

Megindult a fegyverkezés, nagy volt egész Békahonban a lelkesedés. Holnap lesz a nagy nap, a hősök csatájának napja, melyen a kegyetlen gólya lakolni fog. Mihelyt közeledik, kivonul ellene a vitéz sereg és vagy győz, vagy . . .

És Gólya ur, nem gyanítva a készülődést, másnap csakugyan ismét megjelent a tó partján. Brekeke pedig össze gyűjté vitézeit és kivonta hősi szablyáját.

— Vitézek, hősök! Itt az idő, most vagy soha! Ott a gonosz ellenségünk, rajta, sujtuk porba! Utánam!

Megindult a vezér, utána a sereg. Ugy rohantak, hogy akik hátrább voltak a sorban, nem is bírtak lépést tartani.

— No, hiszen ránk nem is lesz szükség, gondolák és oldalvást haza kanyarodtak.

Ez is, az is kanyarodott s a hős vezér, amint hátra pillant, látja, hogy a seregét nem látja, mert már csak hárman vannak. Ezek közül is így szól Kurutty:

— Eltévedt a sereg, majd én utánok nézek.
 — Ó nem! szólt Brekeke vezér. Azt majd megteszem magam, ti pedig maradjatok itt, tartsátok szemmel az ellenséget, mert ni! . . . éppen erre indul mi felénk.

Már ott is termett a vakmerő gólya és . . . no, ugyan megjárta! Amennyi esze Brekeke vezérnek volt, annyi a két hős társainak is volt s oly mélyre buktak a víz alá, hogy Gólya ur hiába csapott utánok a bosszu esőrével. És mert nagyon éhes volt, hát másfelé röpiült préda-lesre. Látta pedig ezt a mélyből Brekeke vezér.

— Utánam, vitézek! Fut az ellenség, fogjuk el!

Bizonyosan el is fogják vala, de szárnyuk nem levén, nem röpiülhettek utána.

Am a diadal hírével büszkén tértek haza.
 — Győztünk! Megfutott az ellenség! Ma estére diadalmas hangverseny lesz!

Volt nagy öröm és vigasság. Csak a vén Kutukurutty kérdezé:

— És ha holnap újra itt lesz gonosz ellenségünk?

— Hm! Hm! felelt a hős Brekeke vezér. Ki bírná el még egy ilyen hadjárat fáradalmait? Ha újra jön az ellenség, no . . . hát járjon kiki az eszén és . . . lapuljon meg idején!

KÉT TÁBOR.

(Képpel a ezimlapon és a 296. lapon.)

Janika.

MENNYI virág a szomszédban!

S a kerítés rozoga,
 Által bujva a réseken,
 Majd elsonpolygok oda.
 Tele szedem kalapom,
 S a piacon eladom.

Gyuricza.

Ejnye — nem is rossz gondolat . . .
 Valamit mondok neked:
 Vidd magaddal kalapomat —
 Azt is tele szedheted,
 Mamám nagyon szereti,
 Ha sokszor viszek neki.

Juliska.

Mit? Az Istenért! Mit hallok?
 Lopnátok virágokat?
 Azt hiszitek, hogy a mama
 Elfogadná azokat?
 Inkább kérjünk! Mert az átok
 Elhercasztja a virágot.

Lám: Danika lombos fáról
 Tép le néhány levelkét.
 S a fa is az ő sajátjok.
 Más tulajdont meg nem sért.
 Virágocskát szed a többi
 S kedves koszorúba köti.

Csatlakozzunk hát hozzájok!
 Meglássátok: jobb lesz így.
 Ne moeskolja tilos jószág
 A gyermeknek kezét.
 A mezőre, gyerekek,
 Virágot ott szedjétek!

KÉT TÁBOR, (Lásd a 295. lapon.)

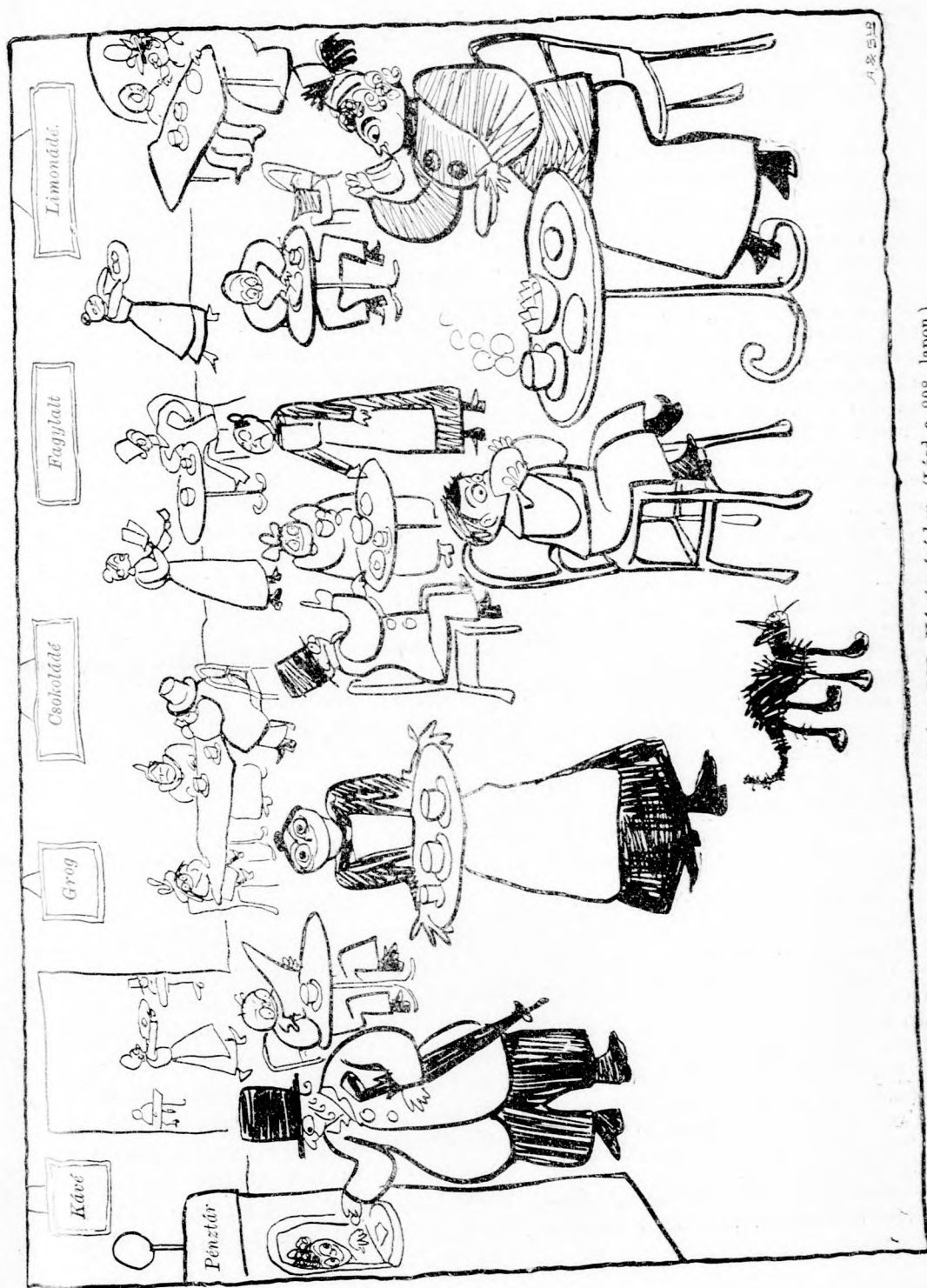
Limonádé.

Fagyaltt

Csokoládé

Grog

Kávé

VAD LACZI RAJZAIBÓL. III. Kávé-mérésben. (Lásd a 298. lapon.)

VAD LACZI RAJZAIBÓL.

III. Kávé-mérésben.

(Képpel a 297. lapon.)

KEDVES *Forgó bácsi!* Azóta, hogy legutóbbi rajzomat kis olvasó-társaim gyönyörködtetésére beküldöttem, sok érdekes dolog történt velem, ami megérdemelte volna a megörökítést. De hát — hiszen tudja *Forgó bácsi* — nem vagyok én afféle hetvenkedő legény. Inkább azt szeretném, ha a szerénységemet dicsérnék, ámbátor, igaz ami igaz, eddig még nem sikerült ezt elérnem. A *Ferke* pajtásom most is bizonyosan azt fogja mondani, hogy csupa merő dicsekvésből készítettem ezt a legujabb rajzomat.

Nem bánom, hadd mondja. Ugy is tudom, hogy boszankadik, mert lefőztem ám hatalmasan. Irigykedik, azt pedig szeretem.

Ugy történt pedig a dolog, hogy mikor *Ferke* pajtással sétálgattunk, sokszor bebámultunk egyik-másik kávéház nagy ablakán és sováran néztük, hogy kávézgatnak, fagyaltoznak ott a vendégek.

— Boszantó, hogy nekünk nem szabad kávéházba járnunk, mondám sohajtva.

— De mennyire! felelé *Ferke*. Minap említettem az apámnak, de ugyan-csak rám mordult, hogy: gyerek nem kávéházba való! Hát meg kell várnunk, míg nagyra nővünk.

— En pedig megmutatom, hogy nem várok odáig. Egy hét sem telik bele, hát ott fogok ozsonálni a kávéházban.

— Ugyan ne henczegj! szólt *Ferke* boszusan és oldalba ütött.

En szépen vissza dupláztam, aztán haza siettem, mert már kész volt a tervem. Már csak megsugom *Forgó bácsinak*, hogy a mamám segítségéhez folyamodtam. No, nem volt könnyű dolog, nem is olcsó áron győztem; de hát, hiába, magam-forma diák mindenhez nehezen jut hozzá.

— Ha egész héten át semmi panasz sem lesz rád, akkor... no, majd meglátom, szólt a mama.

A husvéti báránka valóságos vérengző tigris ahhoz képest, amilyen szelid és jámbor én azon a héten voltam. Nagyon keservesen esett, nem tagadom; de erős akaratlan sokat kibír az ember. És egy szép vasárnapi délután a mama így szólt:

— No, meglehetősen álltal a szavadnak; hát ma kisétalunk és a kávéházban ozsonálunk; vagy, mert ott nagyon is erős a zaj, a kávé-mérésben.

Meg is történt. Olyan ur voltam, hogy a jogász unoka-bátyám sem különb. Először egy csésze csokoládéval készültem el nagy szaporán, hozzá nagy darab kuglóffal; aztán nem hagytam békét a mamának, míg fagyaltot is nem kaptam. És mikor javában csemegéztem, egyszerre csak nagy gyönyörűségemre azt látom, hogy *Ferke* néz be az ajtón. Majd megpukkadt az irigységtől.

Ezt az eseményt már mégis csak leköllött rajzolnom. Aki ott volt, mindenkit oly hűségesen eltaláltam, hogy bizonyosan ráismer magára, pedig sokan voltak ám. Hogy saját magamat is megörökítettem a képen, az természetes, hadd mérgeződjék *Ferke* pajtás még jobban!

Kedves *Forgó bácsit* köszönti
hive

Vad Laczi.

PAJTÁS ÉS MIRABELLA.

— Tréfás mese, két képpel. —

Első fejezet.

HETSZIK, nem tetszik *Pajtásnak* és *Mirabella*nak: de már ez az első fejezet nem ő róluk fog szólni. Beérhetik azzal, hogy ők benne vannak a czimben, ellenben *Buborinka királyné* nincs ott, de még egyebütt sincs; szórén-szálán úgy eltűnt örökre és végképen, hogy a szegény kis *buborémanók* majd szétpukkadtak a beléjük szorult nagy szomorúságtól. Méltán, mert most már hogy éljenek meg királyné nélkül?

Szörnyen röstelném, ha olyan is akadna köztetek, aki nem tudja, hogy ki volt *Bubo-*

rinka királyné és hol lakik a buborékmanók népe. Hiszen csak jártatok ott a kis erdő szélén a zöld tónál? No, ha jártatok hát láttátok, mint üti föl a vízből egy-egy kis buborék-manócska a fejét. Hanem persze, aki nem nézi figyelmesen, azt hiszi, csak holmi közönséges buborék bugyborékol ottan, valami földalatti kis forrásból. Pedig nem addig van az!

Ott élt és uralkodott Buborinka királyné egészen addig a napig, amelyen — jól látták hivei — kíváncsian emelkedett a víz színére, hogy jobban megnézzén valamit, azaz valakit ott a parton. De jaj, jaj! Egyszerre csak pukk!... egy kis pukkanás hallatszott és a királyné eltűnt örökre.

Busultak, gyászoltak a hivei, aztán új királynét akartak volna választani. De nem találtak maguk közt senkit a trónusra méltónak.

— Mindnyájan törpe csöppségek vagyunk! Királynénk pedig akkora volt, mint egy nagy pogácsa-alma. Csak ilyen tudhat parancsolni. Ilyen királyné kell nekünk újra!

Második fejezet.

Hárman üldögéltek ott a zöld tó partján. Kettőn nagyon meg voltak elégedve az állapotukkal, a harmadik azonban éppenséggel nem. Ezt pedig csöppet sem csodálom.

Meg volt elégedve legelőször is Iluska, mivel hogy nagy darab kalácsot tartott a kezében, ette is jó-ízűen és meg-megkínálta a mellette pihenő Mirabella hercegnőt is.

— Ugy-e jó, Mirabella? Nagyon jó! Ilyen pompás kalácsot csak az én mamám tud sütni.

Mirabella bizonyosan szintén nagyon jónak találta. Én nem értek ugyan a bábu-nyelven, de Iluska okvetlenül értett, azért nyujtott mindég új meg új darab kalácsot kedves bábuja felé.

Bezzeg nem nyujtott a másik oldalra, ahol Pajtás sovár szemmel ült. Nagyon természetes, hogy Pajtás nem is volt tehát meglegedve a dolgok illetén sorjával. Vinyogott, néha vakkantott is, hogy magára vonja Iluska figyelmét. Nem használt semmit. Mert a fősvény siketnek teszi magát, mikor nem akar adni.

— Ez csunyaság! elégedetlenkedett Pajtás. Mikor játszani, futkosni kell, akkor bezzeg hívogat: »Gyere Pajtás, gyere kutyus!« De mikor csemegézésre kerül a sor, akkor csak arra a kényes bábura van gondja, pedig az már is olyan kövér, mint a fölfujt duda, az arcza meg majd kicsattan, akár egy nagy pogácsa-alma.

Mivel türelmes várakozással nem jutott kalácshoz, hát végre oda tolta Pajtás az orrát közelebb.

— Takarodjál, Pajtás! kiáltá Iluska barátságatlanul.

Nem takarodott biz' ő. Inkább ezt gondolta:

— Ha Iluska maga eszi meg azt a nagy darab kalácsot, még bizony belebetegszik. Ezt nem engedhetem meg. Elveszem tőle a kalácsot erővel is.

Harmadik fejezet.

Kurta lesz ez a fejezet, mégis sok szomorúság fog bele férni.

Először is a Pajtás bűje. Nem kopott a foga, hiába akart erőszakkal hozzá jutni. Iluska, mikor kalácsról volt szó, nagyon szemes tudott lenni; látván a Pajtás vesze-

delmes szándékát, fölugrott és futásnak eredt. Pajtás utána. Versenyt futottak a házig, ott Iluska beszaladt a szobába, Pajtásnak pedig becsapta az orra előtt az ajtót. Szegény Pajtás busan heveredett le a fal tövébe.

Ám a fősvény Iluskát is elérte a szomorúság, mire a kalácssal elkészült.

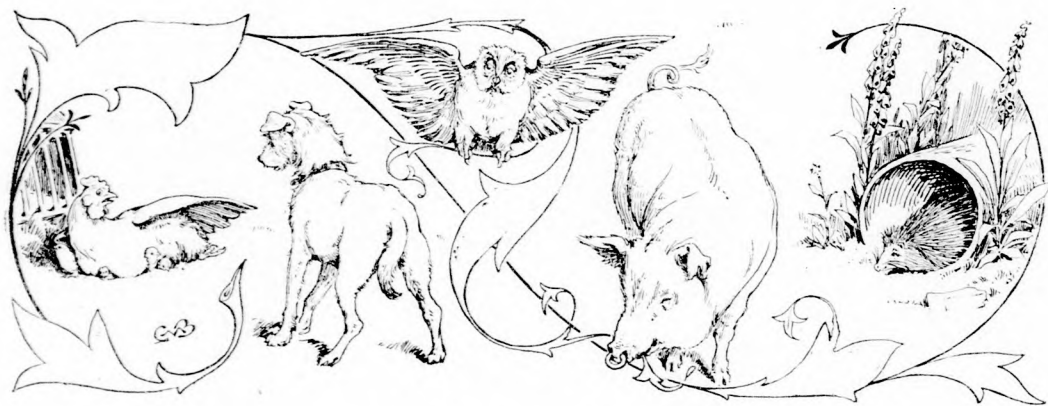
— Igaz a! A kedves Mirabellát ott hagytam a tó partján.

Sietett vissza érte, de ó!... nem találta többé ott. Keservesen zokogva tért haza.

És a pufók Mirabella? Ó, őt is elérte a veszedelem, mert... No, majd meglátjuk később.

Negyedik fejezet.

← Gonosz Pajtás! Csup Pajtás! Te vagy az oka, hogy a gyönyörűsége Mirabelliám elveszett! Menj! Nem szeretlek többé! Soha sem játszom veled többé!

... MEGINDULT, KERESTE.

Igy szólt Iluska. Ez pedig nagyon a szívébe nyilallott Pajtásnak, aki igazi jó pajtás volt. Hogy a kalácsból nem kapott, azt már megbocsátotta. Sőt most már a lelki-ismeret furdalta. Mert hiszen ő az oka Mirabella vesztének, azt mondja Iluska.

— Azt a pogácsa-alma képű bábút nem igen bánám, dörmögte Pajtás; de hogy Iluska halálra busulja magát, azt el nem viselhetem. Megkeresem valahol azt a kényes Mirabella princeszkát.

Megindult, kereste. Legelőször is a mezőről haza térő Posikával találkozott, hát tőle kérdezősködött. De az csak ennyit röffentett rá:

— Mirabella? Mire jó a? Soha sem ettem efélét. Nyuf!

Odább sétált Pajtás és Sün urnál akart tudakozódni, de itt még rosszabbul járt. Sün ur nagyon barátságtalan ur; a vendég közeledtére össze tekergőzött, kiszegelte a dárdáit és úgy oron szurta Pajtást, hogy ez tüszkölve futott el.

— Se baj no! Ott látom Bagoly urat. Ő nagy tudós, bizonyosan utba igazít.

Bagoly ur szolgált is jó tanáccsal.

— Legelőször is, barátocskám, ha valamit keresel, ne fényes nappal keresd. A napfény nagyon vakít, akkor nem látni. Csak sötétben lehet a kereséssel boldogulni. Most menj haza.

Pajtás megcsóválta a fejét, de hát csak haza ment. Az udvaron megpillantotta

Kotlik nénit, aki nagyon izgatottan rejtegette maga alá apró csibéit. Meg is kérdezte tőle, mi a baja?

— Jaj, ne is kérdezze, kedves Pajtás szomszéd! Soha ilyen veszedelmet! Ott sétáltam a zöld tónál, hát nem elfogták volna azok a gonosz buborék-manók a legszebb csibéskémet királynéjoknak? Alig birtam vissza huzni csibéimet a vízből. Szerencsére oda bukott a tóba valaki, aki

... BELE KAPASZKODTAK. (Lásd a 302. lapon.)

inkább nekik való, mert olyan pufók a képe, mint a kecskeméti pogácsa-alma.

— Thjü! Hisz ez a Mirabella hercegisasszony!

Futott Pajtás oly sebesen, hogy még a kalács után sem jobban. Amint a zöld tóhoz ért, látta, hogy Mirabella ott lebeg a vizen, körülötte tömérdek buborék-manócska és mind huzza lefelé.

— Nem, nem! sikoltott Mirabella. Nem szeretem a vizet!

— Majd megszereted, ha királynéknak leszel.

— De én nem akarok királyné lenni!

— Muszáj!

Mérgesen vakkantott Pajtás.

— Nem muszáj királynéknak lenni, akinek nincs hozzá kedve!

Ezzel beugrott a vízbe, megkapta Mirabellát és kivitte a partra. Nem könnyen engedték a buborék-manók, százan is belekapaszkodtak (Lásd a képet a 301. lapon.) de Pajtás vitézül megállta a helyét, kiszabadította Mirabellát, aztán futva-futott vele haza.

Ötödik fejezet.

Ez nagyon rövid fejezet, de nagyon sok jó fér bele.

Először is a Mirabella öröme. Nem esett nagy baja, megszáradt, a régi szép Mirabella maradt.

Még nagyobb volt Iluska öröme. Megcsókolta Mirabellát, de bizony még a derék Pajtást is.

— Mégis csak igaz hű pajtásom vagy te, Pajtás! Jövőre mindig kapsz a kalászból és minden egyéb csemegéből.

Tehát Pajtásnak is volt nagy öröme. Iluska pedig beváltotta ígéretét és így most már mind-hárman meg vannak elégedve.

A TITOKZATOS ŐR.

— Talalós mese. —

NEHOGY olybá tűnjék föl a beszédem, mint ha dicsekedés volna, hát mindjárt előre kijelentem, hogy hatalmasnak, fontosnak tartom ugyan magamat, de egymagam, a társam, párom nélkül annyit sem érek, mint a nyeletlen bicska. A társammal együtt azonban nagyon hasznosak vagyunk s ketten oly pontosan illünk egymáshoz, mint a csizma és a jó kaptája. Én mozgékony vagyok, akárkinek szívesen szolgállok; ellenben a párom nagyon tartózkodó, mondhatom: zárkózott természetű, aki nem engedi meg, hogy a belsejébe bele lássanak. Csupán én tudom rábírní, hogy engedjen a felszólításnak. Senki sem tudja nálánál jobban megőrizni, amit rábízta és csak ha én akarom, akkor enged bár-

kinék is, hogy hozzá férjenek. Ezért is biznak rá egész házakat, nagy kincseket és amíg én nem mondom neki, addig oda nem adja senkinek. Legföljebb furfanggal vagy erőszakkal foghat ki valaki rajta.

Mivel pedig ez így van, tehát ugy-é nem dicsekvés, ha magamat is fontosnak és hasznosnak tartom?

Nagyon régi eredetű vagyok és töméntelen testvérem van szerte az egész világon. Mint atyafiak, többé-kevésbé hasonlóitunk is egymáshoz, ámbár van köztünk nagyon nagy, nagyon kicsi és a kettő közt mindenféle nagyságu, de csak ritkán akad két egészen egyforma. Ez jól is van így, mert nagy baj származhatna belőle, ha egészen egyformák volnánk és egyik elfoglalhatná a másik helyét.

Ha azt mondom, hogy én vagyok a leg-hivebb űr, talán katonára vagy zsoldárra fogsz gondolni, aki a börtönt őrzi. De biz' én nem az vagyok; ámbár igaz, hogy a börtönben különben nagyon szükségesek és fontosak vagyunk. A rab ugyancsak szeretné, ha titkon kezébe kaphatna, mert akkor megszökhetne. Hát persze ott is szolgálunk; de láthatsz fényes uri palotában és szegény pór házában is; az udvart, házat, boltot, pinczét, padlást, szekrényt, ládát mi őrizzük. Csak sátorban élő vad népeknek nincs ránk szükségök.

Testvéreimmel sokszor egész esomóban vagyunk együtt. Ilyenkor vígan csörgünk-zörgünk a legkisebb mozdulatnál is. Rendesen azonban némák vagyunk. Am az a furcsa, hogy ha sokáig pihentünk, akkor kelleetlen rikoltással látunk újra dologhoz; ezen azonban segít a gazdánk: megsimogat olajjal s mindjárt könnyen és zaj nélkül végezzük a feladatunkat. Azt is megkívánjuk, hogy a gazdánk jól vigyázzon ránk; mert ha elveszit, mi bizony annak szolgálunk, aki megtalál és kezébe juttatjuk az őrzött kincset.

Rendesen vas izmaink vannak, de vannak előkelő testvéreink, akik aranyosan ragyognak. Meg is becsülnek mindnyájunkat és azzal is dicsekedhetünk, hogy a legtekin-

télyesebb egyházfedelem pecsétjén a mi képünk látható.

Nem csak őrizzük az ember házát, kincset, hanem segítségére vagyunk abban is, hogy pontos lehessen. Mert nélkülünk az óra nem járna; mi bírjuk rá a megindulásra.

Még a zene-művészetben is van szerepünk; minden hangjegyen ott láthatsz, ámbár csak a papírosra ráépítve.

No, most már annyit beszéltem magamról, hogy könnyen kitalálhatod: Ki vagyok?

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Regék és mesék.”

Irta *Vilma néni*. Két színes képtáblával és szövegképekkel, szép vászon kötésben.

ARANY KALÁSZ.

Nem mindig az a lakoma ér legtöbbet, amelyik legfényesebb. A hivalkodó gazdag sokszor csak azért hívja össze vendégeit, hogy a kincseit fitogtassa; aztán boszankodik, ha nem dicsérik eléggé, a vendégei pedig titkon irigykednek és mérgelednek, mért tikon nekik nincs annyi kincsek. S a dus lakomának senki sem örült igazán. Ezért már nagyon rég azt tartják a bölcs emberek, hogy »jobb szerény főzelékkel vendégül hívni szeretettel, mint drága sülttekhez hideg szívet!«

M E S E.

*Jertek ide kicsikék,
Mondok nektek kis mesét.
Volt egyszer egy szegény ember,
S fiú lánya, mint a tenger.
Sok fiú és sok leány
Sokat megesz kis babám.
Szegény ember honnan szedjen
Eleséget eleget?*

*Hát biz' úgy volt: nem volt enni
S a sok gyerek éhen otthon hentergett.*

*Ezt meglátta egy nagy szarka,
S ezt gondolta magában:
»Ahol így van, nem lehet sok
Ott a láda-fiában.«*

*Elment hát egy fősvény urhoz
S hozott egy zsák aranyat,
Elvitte a szegényekhez,
S a sok gyerek megmaradt.*

Békeffy György

S éves.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIV. köt. 17-dik számában közölt karikarejtvény megfejtése:

„Meghalt Máttyás, oda az igazság.”

Helyesen fejtették meg: Dósa Magda, Förster Gyula, Fried Mariska, Zongor László, Waldmann Lívia, Szinyei-Merse Jenő, Szigeti testv., Mihályi Juliska, ifj. Marcsék Andor, Szakáli Paula, Probstner Arthur és Anatol, Szmrecsányi Imre, Máyer Jolán, Abeles testv., Kovalóczy R. (? A nevedet teljesen ird ki! *F. b.*) Szelke Béla, Retter Károly, Oppenheim Irén, Gyermekek Kálmán, Andrassy Ilona, Bódy Ödön, Pick Marczel, Imre és Egon, Strobl Irén, Mäder testvérek, Freund Imre, Virág Rózsika és Juliska, Strinovich Lujza, Murgu Jancsi, Hampel Ferencz, (Kevésbé elhanyagolt gondosabb írásra törekedhetnél! *F. b.*), Pfeifer Nina, Mária, Léonie és György, Seyderhelm R. Feri, Kabdebó István, Bakó Gizella, Szitányi Mariska, Okolicsányi Marcsa, Ertl Irma, Husz Miczike, Hevessy Bella, Pirocska és Oszkár, Jeszenszky Ilona, Masjon Márta és Vilike, Jusztusz Hajnalka, Forster Gyuri, (Nem illik kitépelt írka-papírosra levelet írni! *F. b.*), Goldstücker Feri, Diémár Kálmán, Fuchs István, Aszód Jenő, Szumrák Jenő, Haksch Mariska, Knebel Riza, Fleischmann testvérek, Kácsér Ella, Fried Ernő és Béla, Schwarzenberg Gizi és Imre, Szikszai Esztike, ifj. Pungor Ferike, Csiskó Anna, Kocsis Margit, Kiss László. (Kinek az írása? *F. b.*), Mérey Ágosta, Kelemen Pali, Mannheim Lajos, Kovács Mariska, Hollós László, Granitz Manó és Ödön, Herczegh Malvina, Balogh Andor, Altstock Hugo, Bárdosy Valeria, Bajay János, Sier Friczi, Kozsereán Gergely, Révész Ára, Heszke Irmus, Topitzer Tóni, Ebeczky Gabriella, Hein Irma és Etel, Bernhárdt István, Esterházy Erzsébetke, Badics Gizi, gróf Degenfeld Ika, Falcione Helén, Engel Jóska, Boros Emmike, Veres Gellért, Toperczer Ödön, Nickel Jenő, Török Stefi, Breszlauer Blanka, Molnár Katalin, Irén, Albert és Elek, Brandstein Etelka, Rezutsek Erzsike és Gyula, Romeiser Jolán, Graefl Márta és

